

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

GEO
DINESCU

Numele meu este Anton

Roman

VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

Bună ziua, numele meu este Anton și am șase ani.

Sunt cel mai frumos și cel mai cuminte copil din lume. Asta spun mereu bunicii. Se pare că semăn cu tata, nu cu putoarea de mama. Putoare înseamnă un fel de prințesă care râde mult și care știe o grămadă de jocuri. Mama e tare frumoasă și bună, mai ales când face prăjitura aia cu ciocolată. De-aia mie-mi pare tare rău că, atunci când vine să mă vadă, Bunica o ceartă maxim. Îi spune că e incapabilă să crească un copil – când am întrebat ce e aia „incapabil“, au râs cu toții și au arătat-o cu degetul pe mama:

– Uită-te bine la mă-ta, ea e o incapabilă perfectă!

Ce bine, ce bine, sper că, atunci când o să cresc, și eu o s-ajung cel puțin la fel de incapabil.

Sunt tare fericit aici. Noi avem o casă cam cât un palat de mare. Eu am voie să mă joc doar afară, ca să nu fac mizerie. Îmi place să mă joc cu păpușile, să le fac hăinuțe și să le aranjez părul. Unele au păr lung cât al mamei. De fiecare dată când îl văd pe bunicul venind, arunc repede păpușile și apuc o mașinuță sau un trenuleț. Cică asta e joacă de băieți.

Mama își vopsește buzele. Când o să fiu mare, o să mi le vopsesc și eu. Anul trecut de ziua mea am furat un ruj și un fard și m-am făcut foarte frumos. Mama a râs până s-a înecat cu o firimitură de la prăjitura aia bună de ciocolată; tata râdea și el, doar bunicii nu s-au distrat. Pesemne că erau uimiți. Bunica m-a spălat cu apă și săpun, până când am plâns de usturime.

Eu am un secret: un loc de joacă de care nu știe nimeni, absolut nimeni. Acolo țin păpușile ascunse. Mereu mă tem c-o să mă vadă cineva când mă duc la ele. O dată mă căuta toată lumea, dar eu n-am ieșit, nu trebuia să-mi afle nimeni secretul, iar astfel de lucruri nu trebuie spuse de două ori. Doar atunci când o să am un prieten foarte bun o să spun. Și o să ne ascundem acolo și o să ne jucăm cu păpușile. Ascunzătoarea mea e căsuța găinilor, de-aia n-o pot folosi decât ziua, noaptea dorm ele acolo.

Noi avem și fântână. Și mai avem o comoară, ascunsă undeva în grădină. Încă n-am găsit-o. Bunica mă ceartă atunci când găsește gropi săpate. Și îmi spune că sunt cretin ca mama, sau că sunt cretin cu tot cu mama. Eu nu înțeleg asta. Așa mi-a zis și atunci când m-am julit la genunchi și am plâns. Voiam să prind un greieraș pe care să-l păstrez, să fie doar al meu. Să fie frățiorul meu. Sau surioara. Când mă rog eu la Dumnezeu, mereu îi cer un frate sau o soră, dar tata zice că n'avem bani. De când eram mic, fac economii ca să putem cumpăra un frățior. Când îi arăt tatei bănii, râde și zice că nu-s destui. Ah, dacă să găsi comoara mai repede.

Bunicii îmi spun mereu că sunt deștept, dar eu nu știu ce să cred. Nici nu știu să scriu toate literele. Din

toamnă voi merge la școală. O să fie tare bine, o să am prieteni. Acum nu am, pentru că toți copiii sunt proști, au păduchi, sunt murdari și provin din familii dezorganizate. Noi avem o familie foarte organizată, până și șosetele au sertarul lor special.

Anul trecut am fost în concediu. Concediu înseamnă să faci bagaje organizate, să te urci în mașină și să pleci la mare. Este un fel de vacanță, dar e ceva mai special. Când mergi în concediu, te întorci relaxat. Relaxat înseamnă atunci când îți trec valurile printre picioare. Pe mine asta mă relaxează. Și mă gâdilă. Când am mers în vacanță, am fost la munte într-o altă țară. Din vacanță nu te întorci relaxat, pentru că acolo te întâlnești cu oameni negri. Negrii sunt lucrătura diavolului, aşa zice Bunica. Pe unul l-am scuipat, pentru că se apropiase cam mult de mine. Avea o ciocolată în mâna și voia să mă ademenească. De îndată ce ciocolata ar fi ajuns în mâna mea, negrul și-ar fi țuguiat buzele ca la pupat și mi-ar fi tras cu putere sufletul la el în piept, exact ca din țigară; dracii asta fac. O dată, am și fumat. Dar am tușit și am jurat că n-o să mă mai ating niciodată de țigări. Dar nici de negri, chiar dacă de asta, pe care l-am scuipat, mi-a fost milă.

Tare mult îmi plac cărăbușii. Am văzut la televizor o emisiune despre cărăbuși care m-a lăsat cu gura căscată. Cică sunt incredibili, pentru că au aripile mici și corpurile mari și grele, și oamenii deștepti au făcut calcule și măsurători și au decis că zborul lor este miracol al naturii, pentru că nu au cum să zboare din cauză că sunt prea grei, ceva de genul asta, oricum, cărăbușii sunt un miracol.

Odată am prins un miracol și i-am rupt aripile, apoi am plâns tare de tot. Ce milă mi-a fost, dădea din picioare de durere, poate că și plângea, m-am uitat să văd dacă îi curg lacrimi, dar nu se vedea. Îmi venea să vomit de supărare. Dacă domnul Cărăbuș avea familie? Dacă îl așteptau copiii în casa cărăbușilor? Dacă diavolul se ascunde în cărăbuși și în negri? Păi, cum zboară ei atât de ușor, dacă până și oamenii de știință zic că e imposibil? Asta e lucrătura diavolului, mi-am zis – și i-am rupt, pe rând, fiecare picior. Pentru prima dată, m-am simțit puternic, un fel de stăpân al lumii. Sentimentul pe care l-am avut atunci a fost atât de puternic, încât o gheară ascuțită mi s-a înfipăt exact în inimă și a crescut până când nu m-am mai putut abține și am urlat și, cu toată puterea, am izbit cărăbușul de pământ și l-am strivit cu piciorul de mai multe ori.

În seara aia n-am mâncat. Bunica zicea c-am făcut febră, dar era doar rana aia de pe inimă, care mă frigea.

Bună ziua, numele meu este Anton și am trei ani.

Bunica a luat o cratiță de pe foc și s-a ars la mâna. O doare foarte tare. Când o să fiu mare, o s-o îngrijesc și pe ea, și pe toți oamenii care plâng. Și pe pisici. Îmi plac pisicile până la capătul lumii și înapoi, dar sunt periculoase la copii, pentru că-i zgârie și le mănâncă ochii atunci când dorm. De-aia ținem ochii închiși când dormim. Noi avem o pisică în curte, dar, dacă o ating, Bunica o mătură ca pe gunoi, aşa c-o las în pace. Dar, până o să fiu mare, pot foarte bine mersi să mă uit de-aproape la pisicile din cărți. Uneori, le desenez în

toate culorile, și Bunica zice că ea nu mai dă banii aiurea, dacă eu nu sunt cilivizat.

Când am împlinit cinci ani, mama mi-a făcut cadou o carte despre Dumnezeu. Eu tare mult îl iubesc pe Dumnezeu, el le șoptește părinților la urechi să-mi cumpere jucării. Ei nu vor să-mi ia, pentru că strâng bani de frățior, dar frățiorul costă mult, aşa că, atunci când Dumnezeu le zice să cumpere jucării, ei fac calcule și-mi cumpără. Îl mai iubesc pe Dumnezeu pentru că el mi-a dat bunicii. Noi avem și icoană pe perete. Bunica pune acolo flori. Când pune flori, este tare înțeleaptă și nu mai țipă la nimeni. Apoi aprinde candela, își face cruce cu ochii închiși, mormăie ceva, iar eu am suficient timp să fug afară repejor, pentru că, după ce deschide ochii, are chef să țipe la mine că mă holbez la ea ca un mucos. Dar mie doar îmi place să-o văd liniștită. M-a învățat să zic o rugăciune ca o poezie, dar uneori o mai uit. Eu, în fiecare seară, mă rog pentru frățior și pentru prăjitura cu ciocolată pe care o face mama. Apoi mă rog să cresc mare, să fiu și eu înalt. Când o să fiu mare, o să am mustață.

Noi avem un nuc uriaș, chiar în fața casei. Când eram mai mic, tata a cumpărat un leagăn și mi l-a agățat de o cracă groasă. Ieri s-a rupt leagănul și am căzut din viteză cu fundul, mâna și picioarele direct pe pământ. Am plâns foarte tare, mai ales când am văzut sânge. Bunica a zis că bietul copil putea să-și rupă oasele de la (și aici a zis un cuvânt urât) ăla de leagăn. Eu n-am zis niciodată vreun cuvânt urât, nici măcar când eram mic și am vrut să plec de-acasă.

Bună ziua, numele meu este Anton și am patru ani.

Astăzi mi-am strâns toată avereia și m-am hotărât să plec de-acasă. În casa asta nu mai e de stat. Bunica m-a tras de urechi pentru că am aruncat cu o piatră și am spart fereastra de la intrare. Bunicul mi-a zis și el vreo două, printre care și „drac împielită“. Așa ceva nu accept. Dar o să le-arăt lor. Când mă vor căuta, vor crede că e o joacă, exact ca atunci când eu mă ascund de ei sub masă, iar ei mă caută peste tot până se plăcătisesc și mă găsesc. Dar nu, eu îmi iau lumea-n cap. Va trebui să mă descurc singur, mai ales noaptea, noaptea va fi cumplit: o să fiu singur-singurel printre balauri și hoții, și bandiți. Bandiți din ăia cu cai, care scot praf pe sub copite și fum pe nas. Șeful lor mă va adopta și voi crește pe calul lui. O să am pistol. Și, când o să cresc mare, o să am mustață și o să vin cu toți călăreții la noi la poartă și o să mă răzbum. O să stau cu calul în două picioare chiar aici, pe stradă. Ba nu, o să intru cu calul în curte în viteză maximă și, când o să ajung în fața intrării, o să-mi pun calul să stea în două picioare și o să scot pistolul, și o să împușc exact în fereastra care mi-a provocat atâta rău. Bunicul și Bunica se vor ține speriați în brațe, Bunica își va acoperi ochii cu mâna. Nu, nu ochii, că așa n-o să mă vadă. O să-și acopere gura. Și, după ce-o să sparg fereastra cu pistolul, o să-mi răsucesc mustață și o să mă uit exact în ochii lor, ca să-și dea seama cine sunt. Ei vor cădea pe jos cu plânsete și își vor cere iertare, ca să nu-i împușc. Dar eu n-o să-i împușc: o să mă mai uit o singură dată la ei, o să le spun că eu i-am iertat de multă vreme și o să fug iar în viteză cu calul, de-o să sar peste poartă și o să mă duc pe drum, și o să dispar pe acolo pe unde se

vede cerul frumos, împreună cu familia mea adevărată. Da, exact asta voi face! Așă că-mi iau valorile și niște pâine și privesc pentru ultima oară curtea.

Mă duc la ascunzătoarea mea secretă, îmi iau rămas-bun de la găini și apoi ies pe poartă. Am un nod în gât și îmi tremură genunchii foarte tare. Mă uit în toate direcțiile, nici urmă de bandiți cu mustați și cai. Pentru prima dată, văd satul altfel, exact aşa cum este. O oaie se uită la mine, copiii păduchioși se joacă-n nisip, vreau și eu să mă murdăresc. Aoleu! Uite-o pe Bunica! Săraca de ea, cât o să plângă după mine. Așă că mă furîșez înapoi în curte, dar numai azi. O să fug de-acasă mâine! Ce răzbunare cruntă o să fie!

În seara asta, o să mă rog la Dumnezeu să-mi facă o mustață și să-mi dea un cal.

Bună ziua, numele meu este Anton și am nouă ani.

Merg la școală, știu să scriu, să citesc și să fac calcule. Sunt premiantul clasei. De câteva zile, este vacanță. Anul acesta a fost pentru a treia oară când am purtat pe cap coronița de merit. Mama îmi spune plângând că sunt deștept și că o să ajung un om mare. Tata e mândru de mine, atunci când vorbește cu prietenii lui sau cu rudele. Bunica povestește cu lacrimi în ochi că ea m-a crescut și că mereu a știut cât sunt de deosebit. Povestește asta unor doamne care plâng și ele. E foarte ciudat, toți vorbesc despre mine plângând. Femeile poartă baticuri negre, iar curtea noastră e plină de flori rupte. Astăzi l-am văzut pe tata că plânge. Tata nu a plâns niciodată. M-am dus să-l țin în brațe și mi-a spus că mă iubește. Tata nu a spus niciodată că

iubește. O vecină ne aduce prăjituri. Am mâncat deja cinci, și nimeni nu mă oprește. Oare sunt adult și am voie? Oare e nevoie să strângi trei coronițe de merit ca să ai voie să mănânci câte dulciuri vrei? E pentru prima oară când nimeni nu mă ceartă pentru nimic, parc-aș fi un om mare. Mama m-a îmbrăcat frumos. Am pantaloni negri, cămașă cu mâneci scurte și bretetele. Am prins un fluture mare. Aș putea să-i rup aripile, dar nu o fac. Îl las să zboare. Îl urmăresc cu privirea, pare foarte fericit. A intrat în casă, intru după el. Mă năpustesc pe ușă și-l caut. Parcă l-a înghițit pământul. Casa noastră e plină de flori și prăjituri. Femeile grase mă strâng de obraji și-mi spun că m-am făcut mare și frumos. Unele plâng, atunci când se minunează de frumusețea mea. Anul trecut n-am avut petrecere de coroniță.

Unde-o fi fluturele ăla? Mă furișez printre adulții și ajung în sufragerie. Vai, câte flori! Bunica a înnebunit, a acoperit oglinzile noastre mari cu cearșafuri. Ce petrecere oribilă: oamenii mari vorbesc încet între ei, unii plâng, alții sunt foarte agitați, miroase-a fum. Sunt foarte revoltat, pentru că este prima mea petrecere adevărată și nu au invitat niciun copil. Cel mai tare m-a dezămăgit bunicul, care s-a îmbătat foarte tare și acum doarme pe masă. Lângă el este aşezată o fotografie în care era Tânăr. Lângă fotografie, flori și lumânări. Mă urc pe un scaun și-l mângâi pe frunte. E rece. Îl privesc de aproape. Oare ce visează? E atât de beat, încât nici nu și-a mai pus pijamalele. Bunica o să se-nfurie. Stau lângă el și-l mângâi ca și cum ar fi pentru ultima oară.

Mustața bunicului seamănă cu un fluture.

Bună ziua, numele meu este Anton și am șaisprezece ani.

Maică-mea-i cea mai imbecilă ființă din lume. Abia aştept să devin major și să plec de la ea din casă. O urăsc. Sper să moară. Aș vrea să mă trezesc într-o dimineață și să nu mai existe nimeni. Nu am nevoie de nimeni! Imbecila dracului a venit la mine la școală îmbrăcată ca ultima curvă. O urăsc! E penibilă, uită că e deja bătrână și se comportă mai rău decât proastele de colege. Știe doar să țină discursuri despre marea ei iubire pentru mine, dar nu văd nimic concret. Când zic că vreau la vreun concert, mă freacă la cap cu întrebările; vrea să știe ea tot. Dacă vin cu cineva acasă, la fel, zici că face bază de date cu prietenii mei. Îi e teamă că o părăsesc.

Ieri i-am zis că tata a murit pentru că nu avea altă soluție ca să scape de ea – și m-a plesnit. Mi-am făcut bagajul și am plecat la Bunica. O să stau aici câteva zile. Asta o supără cel mai tare: să-i spun că plec la Bunica. Ele nu s-au suportat niciodată.

Mi-e milă de mama că e atât de proastă. Eu nu voi face cu copiii mei aceleași greșeli.

Bună ziua, numele meu este Anton și am șase ani.

Mama spune că sunt mare de-acum, merg la școală. Azi a fost prima zi în care m-am îmbrăcat în uniformă. Eram parcă un pic caraghios, dar mi-a plăcut. E ca și cum m-aș duce la serviciu. Dac-ar fi după mine, aş sta îmbrăcat toată ziua așa frumos și important. La noi în clasă este o fată mai înaltă decât toți copiii, eu nici-o dată n-am văzut o fată atât de înaltă. Adică am văzut,

că și Bunica e înaltă, și mama e înaltă, dar fata asta care se numește colegă e un copil, exact ca mine. Doar că e foarte înaltă, mai înaltă decât toți copiii. Toată clasa a râs de ea, am râs și eu foarte tare. Eu astăzi mi-am propus să învăț foarte bine atâta timp cât voi merge la școală. Nu-mi place deloc la școală, nimenei nu știe cine sunt eu și al cui, învățătoarea mă strigă pe numele întreg, mie niciodată nu mi-a zis nimeni aşa. Prima oară am tăcut, a doua oară când m-a citit din catalog – catalogul este un caiet foarte mare, mai mare decât o carte –, eu nu am răspuns. Și s-a făcut liniște. Apoi a strigat mai tare. Iar am tăcut, mă prinsesem că de mine e vorba, dar m-am gândit că o să treacă peste. Nu a trecut, a insistat mai ceva ca pisica noastră atunci când mâncăm pește. Nu-mi place peștele deloc. Sper ca la școală să nu ne oblige să mâncăm pește. O dată chiar am vomitat.

Mama mi-a zis că sunt cel mai frumos din toată clasa. M-am uitat și eu în jurul meu, chiar aşa este! Mama e foarte deșteaptă, mereu își dă seama de lucruri pe care alții oameni nu le văd. Când o să fiu mare, vreau să fiu exact ca ea.

Dimineață am plecat spre școală însotit de mama, tata, Bunica și bunicul. Tata spune că o să fac școală de-acum înainte până când o să fiu adult și mai zice că, după școala asta, o să urmeze altă școală. Ce bine! Îmi place la școală! Bunica a plâns, ea zice că de emotie, dar eu cred că o supărase bunicul. Mâine voi merge din nou la școală, la școala mea iubită. Cică în curând n-o să mă mai plăcășc, abia aştept. Tata aşa zice, că, după ce vor începe provocările, o să mă distrez chiar foarte tare. Ce bine, ce bine!